

אמנות בצד, בצדק

"אמנות בצד"

גלריית "לימבוס"

תל-אביב וגלריית

קיבוץ כברי

הרעיון של האוצר עופר זאבי מעניין – להציג אמנות שלא מייצגת קאנון אמנותי ישראלי בגלריות פריפריאליות כזו של כברי בצפון ולימבוס במרכז. שלל דברים של כותבים אחדים בקטלוג היפה שהפיקה גלריה לימבוס מסתפחים לתצלומי העבודות. כולם דורשים להשיב לאמן השוליים את כבודו האבוד, להחזיר למרכז את השונה והחריג, ורק הצירוף (אבוי) לא מצדיקים את ההשקעה. לא ראיתי את התערוכה בתל-אביב, אבל אם להסיק מזו המוצגת בכברי, הרי שבצדק רב נפקד מקומם של אמנים אחדים משורת הקאנונים.

מוטי גולן הוא מקרה מעניין של אמן שמצייר, בהשפעת הלם קרב, ציורים סוריאליסטיים מבועתים ומדממים. אבל הפן הביוגרפי והפסיכולוגי לא עושה את ציוריו ראויים להיכלל בתערוכה שמתיימרת להיות איכותית. אותו דבר ניתן לומר על ציוריה הסכאריים

ניים של דניאלה כהן רודריגז. העבודות של אמנון בן עמי – צלופנים ירוקים מהודקים לקיר באופנים שבאים לדמות חלון מכור נית או שק שינה – משמיות. ציוריה של אילת אדר מזכירים מדי את אלה של מיכל נאמן.

אלי קופלביץ', אמן קיבוצי מצוין, הוא הבולט בתערוכה ואני מקווה למענו ולמעננו שמקומו בשוליים הוא זמני בלבד. גם אשראף פואחרי, בציורי החמור שלו, רענן ומתחבט בשוליים ללא צדק ופסלי העץ התלויים של יורי כץ מבשרים על התחלה מעניינת, שזקוקה לפיתוח אישי יותר. מי שמפתיע בכואו לכאן הוא רפי לביא... האם גם הוא בשוליים?

האמנים בשוליים זקוקים לזמן ובשלות, להתנהלות נכונה ואולי גם למרפקים חזקים, עד שיכבשו להם מקום בגלריות ה"נחשבות". מי שראוי, זמנו יגיע. התערוכה הזו לא עושה טוב למשתתפיה ולמארחותיה בצפון ובמרכז.

קרני עסעד

מוטי גולן.

מלאכים וגיבורים

ע

19

בסתיו... ממייסדי "שירת בחלון",

ב"חדר". בשנת 1967 וקבו-

בו במש- בב. שפת, הירבה, אזורים

עסעד